

Δεύτερον πάλιν τσαλαπάτημα...

Ἡ σκηνὴ ἀνοίγει.

Ἡ κυρία Λασσάλ ἀηδόνι μὲ φουστάνια ὡς ἐπιμένο-
μεν νὰ τὴν ὀνομάζωμεν ψάλλει, ἤθελον νὰ εἶπω κελαδεῖ
τὴν Marseillaise.

— Δὲν μοῦ λές τί ζητεῖ αὐτὴ ἡ φρεσοῦ μὲ τὴν ἑλαντά-
για ποῦ ὅλο βγάζει τὸ κεφάλι τῆς ἀπ' τὰ παρασκήνια;

— Εἶνε ἡ Ἑλλὰς προσαγορεύουσα τὴν Γαλλίαν.

Ἡ μικρὰ Βέσσελ ἐτραγουδῆσε καλὰ τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον,
ἡ ὀρχήστρα μᾶς ἐναννούρισε μὲ τὸ God save the queen.

— Bis!!! παλαμάκια.

Φέρε μας τὰ ἴδια.

— Bis!!! Φόρα!!!

Τίποτε πειὰ!...

Ἄλλο πάλι τσαλαπάτημα τσαλαπατήματος, τσαλαπα-
τήματα τσαλαπατημάτων.

*

Μέχρι τῆς τρίτης ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔβλεπέ τις
ἀνθρώπους συρομένους εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἦσαν οἱ ἐπανερχόμενοι Φαληρισταί.

— Καλὰ τὴν πάθαμε!

— Ποῦ νὰ τᾶξερα!

— Τὰ πόδια μου δὲν τὰ νοιώθω!

— Ὑχὼ ἕναν πονοκέφαλο...

*

Μανδήλια ἐχάθησαν, ἐσθῆτες ἐσχίσθησαν, πανταλόνια καὶ
σουρτοῦκα ἐλερώθησαν.

Συμπέρασμα! Ἀφθονος βροχὴ πεσοῦσα ἐν Φαλήρῳ
τὴν 3 Ἰουλίου τὰ ἐξέπλυνεν ὅλα· δύνασθε τώρα νὰ κατέλ-
θετε ἀφόβως.

Ἀράχνη.

τοῦ δὲν ἔμειναν ἢ οἱ τελευταῖοι πύργοι. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
πεδίου ἀνῆγειρεν αὐτὸ βραδυτέρον ὁ πολέμιος Μαζαρί-
νος κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ περιφήμου Λεβώ. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀ-
πέθανεν ὁ ὅσον σοφὸς τὸσον καὶ πονηρὸς ἐκεῖνος πρωθυπου-
γός. Ἀλλὰ ὁ χρόνος, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τοῦ Σοφοκλέ-
ους κατέστρεψε καὶ τὸ ἔργον τοῦ Λεβώ. Πάντα δὲ ταῦτα
τὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος ἐγκλείονται ἐντὸς ὠχυρωμέ-
νου περιόλου, ὅπου τις καλλιτέχνης ἢ φιλόσοφος δύναται
νὰ μελετήσῃ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης καὶ τὴν ἱστορίαν
τῶν ἀνθρώπων. Αἱ αἰθουσαι τῶν μεγάρων μετεβλήθησαν ἡ-
δη εἰς στρατῶνας καὶ ὀπλοστάσια. Μετὰ τὴν αἴθουσαν τῶν
ὀπλῶν ἔρχεται εἴτα ὁ ὑπὸ τοῦ Φραγκίσκου Α' ἐγερθεὶς ναὸς
κοσμούμενος διὰ τῶν ὑπογραφῶν τοῦ Ἰωάννου Κουζέν,
καὶ ὁ περιώνυμος τετράγωνος τὸ σχῆμα καὶ τεράστιος τὸ
ὕψος πύργος μετὰ τῶν πέντε ὀροφῶν του εἰς τὸ ὑπερῶν
τοῦ ὁποίου ἄγει κλίμαξ ὀρειοειδὴς ἐκ διακοσίων τεσσαρά-
κοντα δύο βαθμίδων ἀπαρτιζομένη, καὶ ὅθεν δύναται τις
ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς νὰ ἴδῃ ἐξ ἐνὸς μὲν τὰ περίεχ' χωρία, ἐξ ἐτέ-
ρου δὲ τοὺς ἀπεράντους Παρισίους. Εἶναι δὲ αὐτὸς οὗτος ὁ
πύργος, ἐξ οὗ δεσμώτης ὁ Μαραβὼ ἔγραφε τὰς ἐπιστολάς
πρὸς τὴν Σοφίαν.

Ἀπὸ τῆς φυλακῆς ἐκείνης εἶχε διέλθει πρότερον καὶ ὁ
πτωχὸς Λατοῦδ, ὁ ἀπερίσκεπτος· ἐκεῖνος νεανίας, ὅστις δι'
ἐνὸς ἀτέχνου στρατηγήματος ἠθέλησε νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ.

(ΜΥΘΟΣ)

Ἐναν καιρὸν ὁ Νασρ-αδδὶν Χόνδζας ἦτονε μάγερας, ἄλ-
λὰ περίφημος μάγερας· ὅταν ἔμπαινες σ' τὸ μαγειρίο του,
μποροῦσες νᾶσουνε χορτάτος ἴσα μὲ τὴ μύτη, καὶ ὅμως κᾶ-
τι ἤθελες νὰ φᾶς, κᾶτι ἤθελες νὰ τσιμπήσῃς κι' ὅσῳ ἔτρω-
γες τόσῳ πεινοῦσες, κι' ὅσῳ πεινοῦσες τόσῳ ἔτρωγες.

Μιά μέρα ποῦ κάθουνταν καὶ κάπνιζε τὸ ναργιλέ του ὁ
Νασρ-εδδὶν-Χόνδζας βλέπει καὶ μπαίνουν πέντε-ἕξ Φράγκοι
(Γκιαβούριδες δηλαδὴ μὲ καπέλλα) ποῦ εἶχανε καὶ μαζὺ
τοὺς ἕνα Ρωμῆον (Γκιαβούρη δηλαδὴ μὲ φέσι.)

— Νασρεδδὶν-χότζα, τοῦ λένε, βλέπεις αὐτὸν τὸν Ρω-
μῆον, εἰν' ἐδῶ γείτονας, καὶ ἤλθαμε νὰ σοῦ ποῦμε νὰ τὸν
βάλῃς νὰ φάῃ.

— Πολὺ καλὰ, ἐφεντιδες. Ὅ,τι θέλει.

— Ναί, μὰ δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ.

— Ταμὰμ, πῶς γίνετ' αὐτό.

— Νᾶ, βρε ἀδελφε, αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὁ παπποῦς
ἦτανε μάγερας σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστήρι, ξέπωσε κατόπι καὶ
τὸ πῆρ' ἀπάνω του ὁ πατέρας σου· τὸν πατέρα σου τὸν ἐ-
κληρονόμησες ἐσύ· πάει νὰ πῇ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἔχει κᾶ-
ποιο δίκιο νὰ φάῃ σήμερα μπετεχαβά (δωρεάν) σ' τὸ μα-
γειρίο σου.

Ὁ Νασραδδὶν-Χόνδζας σὰν μουσουλμάνος ποῦ ἦτανε εἶ-
χε καὶ μερχαμέτι (εὐσπλαγχνίαν) καὶ :

— Ἄς εἶναι πιὰ, τοὺς λέγει, ἀφοῦ τὸ θέλουνε τόσοι
καλοὶ γειτόνοι καὶ πεινᾷ κι' ὁ ἀνθρώπος... Τί θὰ τὸν ἀ-
φύσουμε νὰ πεθάνῃ;

Δὲν πέρασε μιὰ στιγμή καὶ ὁ Ρωμῆος εἶχε μπροστά του
ἕνα πιάτο ξερὰ φασούλια ποῦ ἄχνιζε. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἄπλω-
σε τὸ χέρι ἀμέσως, ὁ Νασραδδὶν-Χόνδζας τοῦβαλε καὶ λίγον

τῆς εὐνοίας τῆς κυρίας Πομπαδούρ καὶ ἐξαπέστειλε ταχυ-
δρομικῶς τὸ περιώνυμον χαρτόδεμα. Ἄ! ἦτο ἀληθῶς μω-
ρὸς ἀποποιήθεις νὰ δεχθῇ τὸ προσφερόμενον βαλάντιον, ἄλ-
λὰ μωρότερος συγκατανεύσας ν' ἀφήσῃ ἰδιόχειρον σημειώσιν
τῆς κατοικίας του εἰς χεῖρας τῆς μαρκησίας, ἥτις ἐφρόντισε
νὰ παραβάλλῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ χαρτοδέματος μὲ τὴν ση-
μειώσιν, καὶ νὰ ἐννοήσῃ τί συμβαίνει. Ἐκτοτε ὁ Λατοῦδ
μετεφέρετο ἀπὸ Βαστίλλης εἰς Βαινσαίν, δραπετεύων καὶ
συλλαμβανόμενος ἕως οὗ διὰ τοῦ θανάτου τῆς Κυρίας Πομ-
παδούρ, ἀλλὰ τοῦτο πολὺ ἄργά, ἡδυνήθη νὰ ἐλευθερωθῇ.
Ἄλλος ἐπίσημος φυλακισμένος τοῦ Βαινσαίν ἦτο ὁ Πρεβώ,
ὅστις ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 κελλίου του κατήγγειλε διὰ τῆς
ἐπιστολῆς του ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1777 πρὸς τὸν βασιλέα
τοὺς ὑπουργοὺς, οἵτινες ἐμπορεύοντο αἰσχεῶς τὴν πείναν
τοῦ λαοῦ, ἀγοράζοντες αὐτοὶ καὶ μεταπωλοῦντες τὸν σίτον.
Οὕτω μετὰ τὴν Βαστίλλην εἶχον καὶ αἱ φυλακαὶ ἐκεῖνα
τὴν ἱστορίαν των.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Γ. Ξένος.

ξύδι και κομμάτι λάδι. 'Ο Ρωμχός πάλιν δὲν ἔτρωγε, ποῦ ὁ Χόνδζας στενοχωρήθηκε καὶ τοῦ λέγει :

— Λοιπὸν δὲν περιδρομιάζεις ;
— Φασούλια ;
— Φασούλια βέβαια, τί μὴν τύχη καὶ μοῦ θέλεις μπα-
κλαβᾶ, κρεμανταλά ;

— Μπακλαβᾶ δὲν τρώω, θέλω ψητὸ, ἰντράδακ, ψάρια.
Καὶ ἔδειχνε μὲ τὸ δάκτυλό του ἓνα χέλι τόσῳ καλοφια-
σμένο ποῦ ἔμοιαζε ζωντανό, σὰν νὰ ἦτονε μιὰ ὥρα ποῦ
βγήκε ἀπ' τὴ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων.

— Χὰ, χὰ, χὰ, χὰ, ἐξεκαρδίσθηκε γελῶντας ὁ Νασρεδ-
δίν. Περήφανος ζητιάνος εἶσαι σύ. Χάρισμα καὶ τοῦ γούστου
σου. Βρὲ σασκίην, δὲ λὲς μπερεκιατ βερσίν (σ'εὐχαριστῶ) σ'
ὅ, τι σοῦ δίνουν.

'Ο Ρωμχός δὲν ἄκουε τίποτε· ὁ Νασρεδδίν πότε θύμωσε,
πότε γελοῦσε, τέλος σὲ μιὰ καλὴ του στιγμή τοῦ δίδει καὶ
λίγο ζερνιτὲ μὲ πιλάφι.

— 'Αἶντε, γκιαούρη, τοῦ λέγει, καλομαθημένος εἶσαι.
— Τί ζερνιτὲ, μπρέ, χέλι σοῦ λέγω, νὰ μοῦ δώσης, χέλι.

Σήκωσε ὁ Νασρεδδίν—χόδζας μιὰ μεγάλη χουλιάρα νὰ
κτυπήσῃ τοῦ Ρωμχοῦ, ποῦ τοῦ ἀναίθασε τὰ αἵματα σ' τὸ
κεφάλι, ὅταν ἐκεῖνος τῶνοιωσε καὶ τρέχει σ' τοὺς φράγ-
κους, τοὺς παίρνει μαζὴ του, ξανάρχονται καὶ κάθονται
πῶρα μὲ μιὰ σοβαρότητα σ' τὰ σκαμνιά, ποῦ νομίζεις πῶς
ἦτανε ντιβάνι.

Οἱ Φράγγοι παίρνουν σ' τὸ χέρι τους τὴ λίστα—ὡς φαί-
νεται τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ εἶχε λίστα καὶ ὁ Νασρεδδίν—χόδζας
—καὶ μ' ἓνα κόκκινο μολύβι σημειοῦνουν ὅσα φαγητὰ χρω-
στοῦσε νὰ δώσῃ ὁ Νασρεδδίν εἰς τὸ Ρωμχό. Κοντὰ σ' ὅλα
σημειοῦνουν καὶ τὸ περίφημο τὸ γέλι.

'Ο Νασρεδδίν—χόδζας ἦλθε σὲ μεγάλη ἀπορία, κουκούτῃ
δὲν καταλάβαινε ἀπ' ὅλα αὐτά. Μιὰ στιγμή ἔβαλε τὸ χέρι
σ' τὸ κούτελό του καὶ κρυφομιλοῦσε μοναχός του.

— Τί ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Φράγγοι! νὰ σὲ βιάζουν νὰ κά-
μης ἐλεημοσύνην κατὰ πῶς θέλουν αὐτοί! μὰ τὸν ἀλλάχ οἱ
ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι τρελλοί.

Ἐνῶ ἐσυλλογίζονταν αὐτὰ, οἱ Φράγγοι μ' ἓνα ὅλο
στόμα τοῦ προστάζουν ν' ἀρχίσῃ νὰ σερβίρῃ σ' τοῦ Ρωμχοῦ
ὅσα πιάτα εἶναι σημαδεμένα σ' τὴ λίστα μὲ κόκκινο μολύβι.

'Ο Νασρεδδίν—Χόδζας νόμιζε πῶς χορατεύουνε, μὰ σὰν
εἶδε πῶς τὸ λένε μὲ τὰ σωστά τους, μπαίνει μὲ ὀρμὴ σ' τὸ
μαγειριό του καὶ ξαναβγαίνει στρίβοντας τὸ μουστάκι.

— Μποῦρὸν, τοὺς λέγει, σερβίριστε του ὅ, τι θέλει ἡ
ἀφεντιά του.

Ἐπειτα ἔβαλε ἀκόμα μιὰ φωτιά σ' τὸ ναργιλέ του,
σταύρωσε τὰ πόδια του καὶ κάθησε σ' τὸν καναπέ του,
χαϊδεύοντας κάποτε κάποτε τ' ἄσπρα του τὰ γένεια.

Οἱ Φράγγοι ἀφ' οὗ ἔδγαλαν τὰ σουρτουκά των—μόνο τὰ
σουρτουκά των—γιὰ νὰ μὴ λερωθοῦνε, πῆγαν νὰ βάλουν
μονάχοι των τὸ φαγὴ ποῦ ἤθελον νὰ τρατάρουν τοῦ Ρω-
μχοῦ καὶ τί βλέπουν! Ὅλοι οἱ τετζερέδες, σανάτανε πλυ-
μένοι ἀπὸ καμμιά παστρική κουζίνα καὶ ἀναποδογυρισμέ-
νοι. Μέσα τίποτε.

— Βρὲ Νασρεδδίν Χόνδζα, ποῦ εἶναι τὰ φαγιά ;

'Ο Νασρεδδίν Χόντζας γελοῦσε κάτου ἀπ' τὰ γένεια του.

Οἱ Φράγγοι δὲν ὑπόφεραν πλέον, πέρανε τὸν Ρωμχό ἀπ'
τὸ χέρι κατὰ μουρμουρίζοντας, ἐνῶ ὁ Νασρεδδίν Χόνδζας
ἀπ' ἐκεῖ ποῦ καθόνταν τοὺς φώναζε :

— Καλλιο νὰ χορτάσης τὸ σκύλο καὶ τὸ γάτο σου, παρὰ
πὸν γείτονά σου.

“Οχι ἐγώ.

ΕΙΜΕΘΑ

αἰώνιος οἱ ἀντίποδες τῆς λογικῆς. Εἶχε ἡ ἀτμοπλοικὴ
Ἑταιρία μεγάλους ναύλους· παρεπονόμεθα· καταβιάζει
τοὺς ναύλους· τὴν ὑβρίζομεν. Αἱ προσεγγίσεις τῆς ἦσαν
ὀλίγαι. ᾶ! ᾶ! τί λίγαι! Τώρα ἔγιναν πολλαί· ᾶ! τί πολ-
λαί! Εἴμεθα οἱ ἀντίποδες τῆς λογικῆς, τελείωσε!

*

**

Μέχρι τοῦδε ἐν ἐκ τῶν οἰκοσήμεων διὰ τῶν ὁποίων ἀπε-
δεικνύομεν τὴν εὐγένειαν τῆς βαρβαρότητός μας ἦτο καὶ
τὸ παράσημον τῆς ἀσυγκοινωνίας. Ἀφίνωμεν τὴν κατὰ-
στασιν τῆς ὁδοποιίας μας, τῆς ὁποίας, μεθ' ὅλας τὰς περὶ
τοῦ ἐναντίου διαβεβαιώσεις τοῦ Βασιλέως μας ἐν τῷ Δη-
μαρχεῖῳ τοῦ Λονδίνου, διαβεβαιούμεν **ἡμεῖς** καὶ τὸν μαρα-
σμόν τῆς καὶ τὴν ἀνυπαρξίαν τῆς. Ἀλλ' ἡ διὰ θαλάσσης
συγκοινωνία εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ὀλιγά-
ριθμον τῶν πλοίων καὶ τὴν ὑπερτίμησιν τῶν ναύλων καὶ
τὰ βάσανα τῶν διάπλων κατήντα νὰ εἶναι ἡ ὑψίστη πολυ-
τέλεια ἡ ἐσχάτης ἀνάγκης πρεῖον.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀτμοπλοικὴ Ἑταιρία ἀπολαύουσα τοῦ μο-
νοπωλείου, ἐπανεπαύετο εἰς αὐτὸ καὶ ἐπέμενεν εἰς τιμὰς
ναύλων ὑψηλὰς, δι' ὧν τὰ εἰς Εὐρώπην ταξείδια ἦσαν πολ-
λάκις ἐφθνηότερα ἀπλῆς ἀκτοπλοίας.

*

**

Ἐσχάτως ὅμως τὸ μοναπώλιον ἦλθε ν' ἀντικρύσῃ ὁ συ-
ναγωνισμός.

Ἡ Ἑταιρία ἠδύνατο, στηριζομένη ἐπὶ τῶν πόρων τῆς,
ἐπὶ τῶν μέσων τῆς, ἐπὶ τῆς ἐπιχορηγήσεώς τῆς, νὰ ἀδια-
φορήσῃ, ἔχουσα νὰ παλαίσῃ πρὸς ἀπλῆς ἰδιώτας. Ἀλλὰ ἡ
Ἑταιρία προσπνέχθη συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοὺς ὀδη-
γούντας τὴν οἰκονομικὴν ἐπιστήμην.

Βοήκη τὸ χειρόκτιον καὶ ἐδέχθη τὸν συναγωνισμόν.

— Τί θέλετε κύριε Γιαλούση καὶ κύριε Γουδῆ ;

— Ναύλους καταϊθασμένους ;

— Ἐδῶ εἴμεθα.

— Καὶ τί ἄλλο ;

— Προσεγγίσεις συχνὰς, πυκνὰς ;

— Καὶ σ' αὐτὸ ἐδῶ εἴμεθα.

— Ὅριστε, εὐγενεστέρα πάλιν τοῦ συναγωνισμοῦ δὲν
ὑπάρχει. Καταβιάζετε, νὰ καταβιάζω. Ὁ συναγωνισμός
μπορεῖ νὰ βλάπτῃ ἡμᾶς, τὸ δημόσιον τὸ ὠφελεῖ. Κύριε
Γιαλούση καὶ κύριε Γουδῆ, λίγο καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Δὲν
ἔχετε ἁμαρτίαις ; Τόσο τὸ χειρότερο. Ἀμέτε νὰ κάμετε.

*

**

Ἡ Ἑταιρία ὠμίλησε ἐμπορικὰ, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι εἶναι ῥω-
μαντικοί, τὸ πῆραν ψηλὰ, σ' τὴν ποίησιν, καὶ ἀνακάτωσαν
κύματα, ἀφροὺς, πατρίδα, θάνατον—πράγματα μηδεμίαν
ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν πεζὴν, τὴν σκληρὰν, τὴν ἀκαμπτον
πορείαν ἣν λαμβάνουν τὰ οἰκονομικὰ πράγματα.

Καὶ εὐρέθησαν ἐφημερίδες νὰ γράψουν κατὰ τοῦ συναγω-
νισμοῦ, ὥσανεὶ ἐπρόκειτο καμμιά αἴθουσα χοροῦ, εἰς ἣν
ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ σουπέ καὶ καθ' ἕξιν ἱπποτικὴν
οἱ ἄνδρες ὀφείλουν νὰ ὑποχωρήσουν γιὰ νὰ περάσουν πρῶτα
αἱ γυναῖκες, νὰ καταλάβουν τὰς θέσεις των, καὶ οἱ ἄνδρες,
ὅταν θέλουν . . . ἄς στέκονται ὀρθιοὶ καὶ ἄς τὰς ὑπηρε-
τοῦν.

Ὁ κύριος Γιαλούσης *θεοραζέλλας* ὁ κύριος Γκουδῆς . . .